

Halvaksz Lilla

Az első szobám

„Ugyanez a szoba, tíz éve, húsz. Így változatlan / feltételek mellett jól megfigyelhető, / milyen fogásokkal él az idő.” Ez a gondolat Rakovszky Zsuzsa verséből nagyszerűen kifejezi azt, ami átfut a fejemben, mikor belépek a régi játszószobámba. Majdnem tíz éven keresztül aludtam, játszottam, később tanultam a nagymamám lakásában lévő körülbelül háromszor négy méteres apró szobában, amíg nála laktunk szüleimmel és két húgommal.

Nagyon sok minden történt a háznak abban a kis sarkában. Nem csak, mióta megszülettem, hanem azelőtt is.

Az utcában, amelyben nagymamám él, a mai napig, ikerházak vannak. Az építésüknél a nagypapám is segédkezett. Néha el is tudom képzelni, hogyan hordta és rakosgatta egymásra pont az én szobám tégláit saját két kezével. Aztán, amikor társaival elfáradt (bár kétfelm, hogy ez túl gyakran előfordulhatott), szólt a mamának, hogy gyűjtsen rá neki egy cigarettára. A pihenőidő alatt pedig valószínűleg átbeszélték az előző hétvégi Vasas – Ferencváros mérkőzést, miközben a rádióban az akkori idők slágerei szóltak.

Mikor a szoba készen állt, a falra felkerült a tapéta és a bútorokat is a helyükre cipelték. Az ágy szerintem már akkor is az a zöld kárpitos ágy volt, amin később én is aludtam, és valószínűleg a szekrények is azok lehettek, amelyekben én tartottam a ruháimat. A kicsi, piros szőnyeg azóta is takarja a szoba padlóját.

Pár évvel a ház felépülése után apukám bátyja is a fent említett ágyban aludta az igazak álmát, amikor néhány mentős beállított érte. Állítólag a barátai hívták ki őket egy keményebb buli után. Szinte látom magam előtt nagymamám ijedt arcát és értetlenkedését, amikor megpillantotta a villogó – szirénázó mentőautót. Tőle hallottam ezt a történetet először, és századszor is képes még elmesélni.

Apukám is mesélt néhány sztorit az idősebb testvéréről. Például azt, amikor kölcsönkérte egyik ismerősük elektromos gitárját. Bezárkózott a kis szobába, a gitárt egy magnóra kötötte erősítő híján, és csak játszott, játszott. Akkor még elhitte, hogy tud, a szülei és a testvérei – gondolom – nagy öröme.

Néhány évvel ezután nagybátyám megnősült, és elköltözött otthonról. A szekrényi kiürültek, a Scorpions és Omega-lemezek, meg persze a régi sci-fi és indiános regények eltűntek a polcokról. A szobára, talán először, csend borult.

Ez az állapot egészen addig tarthatott, amíg apa nővérének a fiai, az én unokatestvérem, nem nyaraltak a nagyszüleiknél. Kedvenc elfoglaltságuk ugyanis az volt, hogy a kicsi szoba kicsi ablakán a lábuknál fogva húzogatták be egymást a szobába. Ők voltak azok is, akik az ablakpárkányt egy egész kereskedésre való kaktuszgyűjteménnyel díszítették. Azóta felnőttek. A kaktuszok eltűntek, a nyílászárókat pedig mindenki rendeltetészerűen használja. De a szoba még mindig ott van.

Aztán, mikor anya és apa összeházasodtak, a mamához költöztek. Miután pedig én megszülettem, és néhány hónap, egy – két év után úgy gondolták, hogy elég nagy vagyok, hogy egyedül, nélkülük aludjak, nagybátyám régi szobáját átalakították nekem gyerekszobává. A szekrényekbe a téglával koptatott, szakadt férfifarmer helyére szoknyácskák, a polcokra pedig a rocklemezek helyére mesekönyvek, mesés videokazetták és plüssállatok kerültek. De én nem akartam ott aludni, még féltem a szüleim nélkül egy sötét szobában maradni egész éjszakára. Hiába is próbálták a rengeteg játékkal barátságosabbá tenni számomra. Ki kellett találniuk valamit. Az ötlet az volt, hogy este, miután mellettük elaludtam, apukám átvitt az újdonsült szobámba az én új, de egyébként régi ágyamba fektetett, és jól betakart a halacska mintájú takarómmal. Mikor pedig reggel felébredtem és láttam, hogy az ablak redőnyén beszűrődő fény beteríti a bútorokat és a játékaimat, pont, mint engem a takaró, nem ijedtem meg attól, hogy nincs ott velem anyukám. Sőt, inkább nagyon boldog voltam, hogy az én SAJÁT kis szobámban aludtam. Talán egy kicsit büszke is lehettem.

Ekkoriban történt, hogy úgy döntöttem a vízfestékeimmel, a temperáimmal és a színes ceruzáimmal freskót festek a falra. Nem tudom, mi ütött belém, lehet Munkácsy Mihálynak képzeltem magam. Valószínűbb viszont az a feltételezés, hogy csak színesebbé szerettem volna varázsolni azt az ősrégi, ronda tapétát a falamon. Az volt a szerencsém, hogy pont festetni akarták a lakást.

Nagyon örültem, amikor megkérdezték, milyen színű szobát szeretnék. Egyből rávágtam, hogy olyan legyen, mint az ég. Az égszínké azóta is a kedvenc szímem.

Emlékszem, hogy mielőtt jött volna a festő, anyával a tapétát szedegettük a falról. Akkor már megvolt a nagyobbik húgom, ezért anya néha egyedül hagyott a munkával, mert meg kellett őt vigasztalni. Én meg csak kapargattam, kapargattam a tapétát. Éppen kint

játszottam, amikor a szüleim behívtak, hogy nézzem meg, milyen színű lesz a szobám. Befutottam, és láttam, hogy az első kék csíkot már meghúzta a festő bácsi. Azt kérdezte, tetszik-e. Még szép, hogy tetszett.

Miután a hűgom is elég nagy lett, hogy anyáéktól külön aludjon, közölték, hogy meg kell osztanom vele a szobám. Mit is mondhatnék, nem igazán repestem az örömtől. Hogy a szekrényembe valaki másnak a ruhája kerüljön, még ha az a tulajdon testvéremé is? Kizárt. Az én szekrényem, az én szobám. Az enyém!

Még az a jó, hogy csak egyetlen ágy volt a szobában és nem is fért volna be egy másik, így az üg halasztásra került. De persze nem sokáig. Kaptunk egy emeletes ágyat. A másik pedig kikerült a garázsba. Az a zöld kárpitozású ágy, amihez már úgy hozzászoktam, ami már vagy húsz éve szerves részét képezte az apró kis helyiségnek. Ráadásul az emeletes ágy váza fenyőből készült, és folyamatosan áradt belőle az a jellegzetes fenyőillat, ami az egész szobát elárasztotta. Ez egy rövid ideig még kellemes, de aztán ha egy hétig ezt szagolja az ember, nagyon meg lehet unni. Természetesen egy-két hét alatt meg annyira meg lehet szokni, hogy utána fel sem tűnik.

De aztán hamar rájöttem az új ágy előnyeire. Például, amikor azt fedeztem fel, hogy a felső ágyról egy nagyobb lépéssel könnyedén átjutok a szekrény tetejére. Akkor aztán egész napokat üldögéltem ott fenn. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy ott olvastam végig a Harry Potter sorozatot és a kötelező olvasmányokat is. Ott ettem, onnan néztem tévét, még egyszer LEGO-várat is építettem. Ha anyával veszekedtem éppen, akkor is fentről kiabáltam le hozzá. Egy ilyen veszekedés alkalmával történt, ami szinte kódolva van egy hozzám hasonló szekrényen ugráló sorsában. Leestem. A probléma csak az volt, hogy az ágy és a szekrény között állt egy lámpa és egy hifi. Elég régi volt mindegyik, a hifi még azok közé tartozott, ami a bakelit lemezeket is ugyanúgy lejátszotta, mint a CD-t, de azért egy-két évet még megérhettek volna, ha nem történik ez a baleset. Csak egy rossz lépés kellett hozzá, hogy az a készülék, amit apa a legelső fizetéséből vásárol, ne szólaltathassa meg a Hungária albumokat. Anyukám szép állólámpája sem lett olyan, mint azelőtt. A búra annyira eldeformálódott, hogy nem kerülhetett vissza a helyére. Szerencsére én egy hosszabb karcolással megúsztam az esetet.

Nem csak a szekrényen töltött idő volt az egyetlen pozitívuma az ágynak. Le lehetett teríteni úgy plédokkal, hogyha az alsó részére bemásztunk, ott a koromsötét miatt az orrunkig sem láttunk el. Remek hely volt azoknak a rémtörténeteknek az elmesélésére, amikkel legtöbbször unokatestvérem ijesztgetett minket. Vagy, amikor arra jöttem rá, hogy fejjel lefelé

tudok róla lógni, mint egy kis majom. Csoda, hogy egyszer sem estem fejre és nem törtem a nyakam. Veszélyes dolgokat csináltam akkor, de szerettem ott játszani.

Már nyolc éve leköltöztünk. A nagymamámat még a mai napig gyakran látogatjuk. Néha még benézek abba a szobába. A múltkor kinyitottam az egyik szekrény ajtaját, és megtaláltam a régi videokazettáimat a legalján. Persze már csak néhány van meg közülük. Aztán sorba kinyitogattam az összes szekrényajtót, kihúztam a fiókokat, de mind üres volt. Körbenéztem a régi játszósobámon: a kék falak kifakultak, megrepedeztek. Az ágyat elvittük, amikor költöztünk, nincs bent helyette másik. Minek is, ha senki nem aludna rajta? Csak a piros szőnyeg a régi. Csak a mamától kapott bohócos lámpa idézheti fel bárkiben, hogy ez valamikor egy gyerekszoba volt.

Meglepődve vettem tudomásul, hogy Rakovszky Zsuzsa *Időtöredékek* című verséből csak két és fél sor kellett ahhoz, hogy felidéződjön bennem életem első tíz éve, és az annyiszor hallgatott valós mesék alapján néhány pillanat a családom néhány tagjának életéből, az én régi szobám életéből. Mert ez a bő harminc év volt benne azokban a sorokban. És a szoba még mindig ugyanaz bárki alszik, vagy már nem alszik benne.